

El Suprem condemna Uralita a indemnitzar familiars d'empleats i veïns de la fàbrica de Cerdanyola

Dona la raó a 39 persones pels danys provocats per l'ús d'amiant

L'antiga planta d'Uralita de Cerdanyola. | Norma Vidal

El Tribunal Suprem ha confirmat que l'antiga Uralita (<https://www.naciodigital.cat/sabadell/noticia/12718/video-aixi-era-fabrica-uralita-cerdanyola>) haurà d'indemnitzar amb més de 2,3 milions d'euros a 39 persones pels danys provocats per l'activitat industrial amb amiant a la fàbrica que tenia a Cerdanyola del Vallès. Entre els afectats no només hi ha familiars d'empleats sinó que es reconeix el dret a indemnització de veïns de la fàbrica, que va funcionar entre 1907 i 1997.

Un jutjat de primera instància va estimar la demanda (<https://www.naciodigital.cat/sabadell/noticia/20166/condemnen-uralita-indemnitzar-14-veins-cerdanyola-ripollet-amb-gaireb-dos-milions-euros>) només pel que fa als familiars dels treballadors de 1971 i 1977, mentre que l'Audiència Provincial de Madrid va ampliar la responsabilitat també sobre els veïns de la zona i sobre els familiars sense limitació temporal. Uralita va interposar un recurs contra aquesta decisió, que ara el Suprem ha desestimat.

Els perjudicis al·legats pels demandats es basaven en la inhalació de fibres d'amiant per part dels familiars dels treballadors de l'empresa, que tornaven als domicilis amb la roba de la feina contaminada. A aquests se'ls coneix com a passius domèstics. La demanda afegia però el concepte de passius ambientals, que són aquelles persones que vivien al voltant de la fàbrica,

ubicada al límit entre Cerdanyola i Ripollet.

La Sala Civil ha considerat que l'ús d'amiant en els processos industrials i especialment la inhalació de la pols que es desprenia en la fabricació de productes derivats, provocaven un "indiscutible risc per a la salut perfectament conegut com a mínim la dècada dels anys 40 del segle passat". Així, ha defensat que la companyia, actual Corporación Industrial de Materiales de Construcción S.A., tenia "perfecta constància" dels riscos que aquestes substàncies generaven per a la salut dels treballadors i de tercers, així com de la perillositat de l'activitat industrial que desenvolupava.

Pel que fa als veïns que vivien a prop de la planta, ha justificat que la firma era conscient que la seva activitat era altament perillosa i això l'obligava a extremar les precaucions en un grau molt elevat i adoptar mesures eficients per tal d'evitar o disminuir els riscos. En canvi, ha precisat que les circumstàncies acreditades durant el procés judicial demostren que "lluny d'observar-se aquest especial deure de cura exigible, es va incrementar el risc en la gestió", segons ha informat el TS. El Suprem hi veu "deficiències" en el manteniment intern dels nivells de contaminació tant interna com ambiental.

[noticiadiari]71/23512[/noticiadiari]

Sobre els familiars dels treballadors, ha defensat que també es coneixia que la roba emprada pels empleats contenia fibres i pols d'amiant i assegura que l'empresa havia de ser coneixedora d'aquesta circumstància.

Per últim, la sala ha estimat parcialment el recurs dels demandants en el sentit d'incloure en la indemnització el dany moral derivat de les plaques pleurals, que són una manifestació radiològica de l'exposició a l'amiant que implica un factor de risc, tot i que no comporta afectació pulmonar. En aquest sentit, té en compte el risc d'acabar agafant una malaltia derivada de l'amiant, el llarg període d'incertesa i el fet que els demandants viuen en una població amb un elevat percentatge de malalties d'aquestes característiques.

[noticiadiari]71/28607[/noticiadiari]